kõnne úlle nattuke árra kahwatas, útles ta troostiks señna jure: „Sinnu laps jääks siis muidogi eestotsa weel sinnu jure, kunni ma omma tuttawa prouaga sia tullen ja sa issi sedda kalliſt innimeſt tundma saad. Minnu arwates olleks sinnu wannem tüttar talle üsna parras ollewad, temmal on üks illus näggu ja passiks heaste sakste rietesse."

„Kas Trutat wõi?" küsſis emma kohkunud healega. „Kuis ma tedda wõin árraanda? temma on jo mo koddohoidja, kui ma wälja tõõsse lähhän — ilma temmata ei wõiks ma jo jalga maeaſt wälja wia ja ka muido woib ta mind igga piddi aidata."

„Seal woib sul küll õigus olla," wastas tohter, „ja ma ussun ka, et üks poeglaps mo tuttawal weel armsam saab ollema. Wõttame siis Kristjani. Noh, tulle siis sia, Kristo, lõõ mulle ka laksu; kas sa tahhad minna linna, kus igga päew saia, sealihha ja linnu praedi süakse?"

Pois watas naerdes emma peale, kes sure õhhenaga omma põlle kaapis ja sillitas. „Ei, auus herra," wastas emma, „Kristut ma kül ei wõi árraanda! — temma toob mulle iggapäew nabri pumbaſt wet, jah ta toob sedda na illusti ja heamelega, kas polle tõssi, Kristo? Teie teate jo issigi, auus herra, et wet ikka maeas tarwis on ja Kristo toob sedda."

„Noh, se kolmas on jo ka üks pois," ütles tohter naerdes, „Mihkel on ta nimmi?" — „Jah Mikku!" kostis emma, „ta aitab Kristole wet tua; nad on jo mõllemad weel na wäetimad, et nad üksipäinis middagid tehtud ei sa; nad toowad wahhekaikaga kahhekesi wet." — „Siis sa ei wõi Mikkut ka mitte anda?" usſutas tohter naljaſe naeruga. — „Mikkut kül mitte! ka on temma omma sündimiseſt sadik ikka se keige parrem laps olnud; ilmaski polle temma pärraſt sedda keige wähhemadki pahhanduſt olnud."

„Küllap meie siis ikka ühhe tütrega peame rahhul ollema," ütles tohter, arwates peaaegu ilma nõuta jääwad; „selle neljandama nimme ollen ma árraunnustanud." — „Kreta, hüame meie tedda; temma ristiemma nimmi olli Mar-